

PREDGOVOR

024

026

————— Ovoga puta o izvedbenim umjetnostima. U prvom redu o kazalištu, kroz intervju i članke, kroz pitanja smislenosti bavljenja kazalištem i odbijanja zamaranja raspravama o njegovom kraju do metaforike pozornice u psihoanalitičkom diskursu. No osim kazališta, u odabranim tekstovima naići će se i na paragrafe o lutkarstvu, cirkusu, ali i striptizu, raspravljat će se o specifičnom scenskom doživljaju virtuoza koji koketira između znanosti i umjetnosti, svoje mjesto naći će i gledatelj, pa makar to bilo unutar rasprava o slikarstvu i perspektivi odmičući se tako od isključivo performativnog aspekta. U autorskim radovima, ovoga puta ništa udaljenijim od samozadanog temata izvedbenosti nego što su to prijevodi, neće nam biti strana niti filmska ekranizacija dramskog predloška, niti sprega metateatra i feminističke kritike, niti kulturno usvojeni i ekonomski obilježeni performativni rituali, a kao posebnu poslasticu prenosimo i pismo bake Kate.

Prijevod su, dakle, izabrani kako bi se obratili bitnijim modusima performaviteta, počevši od povlaštenih uvida režiserske pozicije, nastavljajući propitivanjem uvjeta pristanka na iluziju, uvodeći u diskusiju doživljaj đavolske izvedbe i naposljetku, fokusirajući se na samom gledatelju, kako u odnosu na sliku tako i u odnosu na povijesni razvoj promatranja. U ovom smislu, autorski tekstovi nastavljaju ocrtavati daljnje oblike izvedbenosti povezujući organizaciju filmskog uprizorenja s metaproceduralnošću, analizirajući ženski subjekt u njenim prostornim, tjelesnim, glumačkim i ritualnim mnogostrukostima, ispitujući zasebne oblike folklornog predstavljanja u područjima etnoteatologije i naposljetku, pišući pismo unuku Stipi. Vjerujemo da je ovoga puta *k.* uspio ostvariti tematsku koheziju, a sve što bi možda neugledno izvirivalo van njegovih okvira, smatramo upravo pravim delikatesama.

— uredništvo